

Arrest

nr. 201 515 van 22 maart 2018
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 maart 2015 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk. (RvV X)

Gezien het verzoekschrift dat verzoekster op 16 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (RvV X)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2017 met refertenummers X en X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.710 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2015 met nr. 157 589 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikkingen van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster treedt op 5 mei 2006 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.
- 1.2. Op 16 juni 2006 dient zij een aanvraag tot vestiging in als echtgenote van een Belg.
- 1.3. Verzoekster verkreeg op 16 oktober 2006 een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 15 oktober 2011.
- 1.4. Op 30 oktober 2009 verkrijgt verzoekster de Belgische nationaliteit.
- 1.5. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 24 juni 2014 wordt het huwelijk nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Tevens wordt de Belgische nationaliteit van verzoekster vervallen verklaard.
- 1.6. Op 5 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk. Dit is de bestreden beslissing in de zaak RvV 207 647 (hierna: de "eerste" bestreden beslissing) waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft op 16.10.06 een identiteitskaart voor vreemdelingen bekomen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot [R.M.] met wie ze huwde op 05.05.06. Zij diende een aanvraag tot vestiging in overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980 op 16.06.06. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op dezelfde dag. Ze verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 16.10.06. Zij diende een nationaliteitsverklaring voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit in op 26.08.09 en verkreeg de Belgische nationaliteit op 30.10.09.

Op 24.06.2014 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref 13/6359/A) het huwelijk tussen de betrokkene en Dhr [R.] als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde bevonden. In ditzelfde vonnis wordt ook de Belgische nationaliteit van de betrokkene vervallen verklaard: (zie p 6 van bovengenoemd vonnis: ...Vermits verweerder op 30 oktober 2009 de Belgische nationaliteit verkreeg op basis van haar huwelijk met verweerder (door toepassing van het voormalig artikel 16 §2, 1° van het Wetboek van de Belgische nationaliteit), wordt verweerder door de nietigverklaring van dit huwelijk dan ook geacht de Belgische nationaliteit nooit te hebben gehad. Hierbij is niet relevant dat de nationaliteitsverkrijging niet van rechtswege volgt uit het huwelijk.

Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 04.12.2014. Als een gevolg van bovengenoemd vonnis komt mevrouw weer terecht in de administratieve situatie van voor zij de Belgische nationaliteit kreeg. Maar gezien het vonnis eveneens het huwelijk vernietigt dat aan de oorsprong van haar verblijfsrecht in België ligt is duidelijk dat de betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging met een frauduleuze intentie aangewend heeft. Uit het vonnis blijkt immers dat zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

- 1.7. Op 5 maart 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 17 maart 2015. Dit is de bestreden beslissing in de zaak RvV 207 645 (hierna: de "tweede" bestreden beslissing) waarvan de motieven luiden als volgt:

*"mevrouw :
[...]*

ook gekend onder de alias : [M.R.] geboren 15.06.1977 te Freetown, Sierra Leone wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1 :

□ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Bij vonnis van 24.06.14 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 13/6359/A) werd de Belgische nationaliteit van de betrokkene vervallen verklaard. Dit vonnis is in kracht van gewijsde gegaan op 10.10.2014. De betrokkene valt dus terug in haar situatie van net voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Dit verblijfsrecht werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ingetrokken op datum van 05.03.2015 omwille van fraude.

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 24.06.14 (ref AR 13/6359/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan [R.M.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig aan de Belgische openbare orde bevonden."

1.8. Bij arrest nr. 157 589 van 2 december 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen.

1.9. Bij arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.710 werd dit arrest evenwel vernietigd. Met het huidige arrest wordt de procedure hernomen na het vernietigingsarrest van de Raad van State.

2. Rechtspleging

Verzoekster vraagt in twee afzonderlijke verzoekschriften, enerzijds, de vernietiging van de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk van 5 maart 2015 en, anderzijds, de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2015 (bijlage 13). Niettegenstaande het feit dat de twee bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980), stelt de Raad vast, op basis van de uitdrukkelijke motieven in het bestreden bevel en de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het bestreden bevel pas heeft gegeven op 5 maart 2015 nadat verzoeksters recht op vestiging in het Rijk op diezelfde datum werd ingetrokken.

Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk van 5 maart 2015 nauw verweven is met de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen (gekend onder de rolnummers 207 647 en 207 645) samen te behandelen en te berechten. De zaken worden derhalve gevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat verzoekster na 's Raads arrest van 2 december 2015 met nr. 157 289 opnieuw in het bezit werden gesteld van een C-kaart op 10 april 2017. Naar aanleiding van het arrest van de Raad State van 29 juni 2017 met nr. 238.710 werd deze kaart evenwel opnieuw ingetrokken. Verzoekster geeft in de huidige stand van het geding nog steeds blijf van het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Onderzoek van het beroep aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken

4.1.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert verzoekster in het derde onderdeel van het tweede middel het volgende aan:

“Dat tenslotte verzoekster meent dat de beslissing noch gebaseerd is op 42 quater noch op 42 septies en het dus gaat om een sui generis vorm welke wordt gedepriiveerd uit het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit”.

Dat dit dan ook betekent dat de beslissing werd genomen door een niet bevoegd persoon.

Immers dergelijke beslissing komen niet voor in het Ministerieel besluit van 9 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Dat een dergelijke besluit enkel en alleen kan genomen worden door de Minister zelf bij gebreke aan delegatie aan een attache.

Dat de betrokken attache derhalve haar macht heeft overschreden en de beslissing genomen werd door een niet bevoegd persoon.”

4.1.2. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop:

“In zoverre verzoeker suggereert dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen delegatiebevoegdheid zou hebben om bepaalde attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd te maken voor het nemen van beslissingen in het kader van de wet van 15 december 1980, merkt verwerende partij het volgende op: het MB van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het MB van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna het delegatiebesluit van 18 maart 2009, vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder “Minister” moet worden verstaan “de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de wet van 15 december 1980 en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien dat zowel de staatssecretaris voor Asiel en Migratie als de minister belast met Asiel en Migratie bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd dan ook rechtsgeldig ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (zie RvV nr. 58.722 d.d. 28 maart 2011).”

4.1.3. In het vernietigde arrest nr. 157 589 van 2 december 2015 had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de intrekking van het recht op vestiging van verzoekster op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet verenigbaar was met het toenmalige artikel 42septies van de wet van 15 december 1980. In het bijzonder oordeelde de Raad dat aan de intrekking op grond van het beginsel *fraus omnia corrumpit* een terugwerkende kracht wordt toegekend, terwijl artikel 42septies, dat, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, in het geval van bedrog slechts toeliet het verblijfrecht *ex nunc* te beëindigen.

4.1.4. De Raad van State oordeelde in zijn arrest 238.710 van 29 juni 2017 als volgt:

“Uit de niet betwiste gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verweerder omwille van haar op 5 mei 2006 met een Belg afgesloten huwelijk een identiteitskaart voor vreemdelingen kreeg op 16 oktober 2006 en de Belgische nationaliteit kreeg op 30 oktober 2009. Verder blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat met een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 24 juli 2014, waarvan het beschikkend gedeelte werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke

stand, verweersters huwelijk van 5 mei 2006 nietig werd verklaard en dat haar Belgische nationaliteit vervallen werd verklaard.

Ingevolge die nietigverklaring wordt verweersters huwelijk met een Belg geacht nooit te hebben bestaan en wordt zij geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van familielid van een burger van de Unie, te dezen van een Belg. De afgifte van de verblijfstitel aan de verweerders had een declaratoir en geen constitutief karakter. Het verblijfsrecht vloeit in dat geval immers voort uit de familieband zelf en de afgifte van de daarmee overeenstemmende verblijfstitel vormt slechts de vaststelling van het eraan verbonden verblijfsrecht. Wanneer die bepaalde familieband niet meer bestaat of wordt geacht niet te hebben bestaan, gaat het aan die familieband verbonden verblijfsrecht teloor of wordt het geacht niet te hebben bestaan, ook al is de betrokken vreemdeling nog in het bezit van zijn verblijfstitel. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte geoordeeld dat verweerster moest worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie en onder de toepassing blijft vallen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet voor wat de gebeurlijke beëindiging van haar verblijfsrecht betreft. Het voornoemde artikel 42septies is enkel van toepassing op familieleden van een burger van de Unie en door de nietigverklaring ex tunc van haar huwelijk met een Belg moet verweerster net worden geacht die hoedanigheid nooit te hebben gehad, a fortiori niet meer op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Al voorziet artikel 42septies van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke regeling om in bepaalde gevallen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden, deze bepaling verhindert niet dat toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' voor beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht waarop, zoals te dezen, het meergenoemde artikel 42septies niet van toepassing is. De verwijzing in het bestreden arrest naar de memorie van toelichting bij het ontwerp vat tot de wet van 25 april 2007 heeft geleid, doet daar geen afbreuk aan. Dit algemeen rechtsbeginsel is immers niet in strijd met een bepaling die zelf een toepassing van dat beginsel inhoudt maar die geen betrekking heeft op de voorliggende rechtsverhouding. [...]"

4.1.5. Verzoekster voert in het middelonderdeel aan dat de eerste bestreden beslissing een beslissing *sui generis* vormt, die, bij gebreke aan enige delegatie, behoort tot de bevoegdheid van de "Minister" zelf en niet kon worden genomen, zoals *in casu*, door een attaché.

4.1.6. Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639). De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

4.1.7. Naar luid van artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980, zoals het gold op het ogenblik van de bestreden beslissing, wordt onder 'Minister' verstaan: de Minister die bevoegd is om de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 houdende benoeming van de regeringsleden, wordt de heer T. Francken benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;

5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel.”

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze

wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden."

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980 en artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan daarbij op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, dit echter uitsluitend voor zover de wet het toelaat.

4.1.8. Uit het arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.710 (zie punt 4.1.4.) volgt dat de bestreden beslissing niet steunt op de toepassing van een bepaling uit de wet van 15 december 1980 *sensu stricto*, maar op het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat dit beginsel op zijn beurt wordt ondersteund door de feitelijke vaststelling dat het huwelijk van verzoekster en de Belgische M.R. door de bevoegde rechtbank werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en verzoekster van de Belgische nationaliteit vervallen werd verklaard. De verwerende partij leidt hieruit af dat verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging met frauduleuze intenties heeft aangewend zodat haar recht op vestiging wordt ingetrokken en ze bevolen wordt het grondgebied te verlaten. De bestreden intrekkingsbeslissing betreft aldus niet de toepassing van een bepaling van de wet van 15 december 1980 *sensu stricto*, doch zij kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied (...) in materiële zin (zie: Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2003-2007, 2479/001, p. 93; G. DEBERSAQUES en A. WIJNANTS, "Kroniek van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid en de rechtspleging (gerechtelijke jaren 2007-2008 en 2008-2009)", *RW* 2009-10, afl. 29, 1202-1218; G. DEBERSAQUES, "De (volle) rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", *T.B.P.*, 2012, afl. 5, 275-296, nr. 23)

Nu de eerste bestreden beslissing niet steunt op de toepassing van een bepaling uit de wet van 15 december 1980 of een van haar uitvoeringsbesluiten, doch wel op de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin, valt zij onder de residuaire bevoegdheid van de minister, c.q. de staatssecretaris voor asiel en migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980. Vermits de bestreden beslissing, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks haar juridische grondslag vindt in een bepaling van de wet van 15 december 1980, kan deze wet dan ook geen bepaling bevatten op grond waarvan de minister c.q. staatssecretaris zijn bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing kan delegeren. Er is de Raad verder ook geen enkele andere wettelijke bepaling bekend die uitdrukkelijk toelaat dat de minister c.q. staatssecretaris zijn materiele bevoegdheden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen delegeert aan een ambtenaar.

4.1.9. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en betoogt zij dat zowel de "minister" als de staatssecretaris voor asiel en migratie bevoegd zijn voor de ondertekening van individuele beslissingen op basis van de wet van 15 december 1980. Zij kunnen bijgevolg hun bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het ministerieel besluit van 18 maart 2009.

De Raad merkt op dat de verwerende partij niet betwist dat het *in casu* een beslissing *sui generis* betreft. Onder punt 4.1.6. werd er reeds op gewezen dat een overheid de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel kan delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Nu de eerste bestreden beslissing niet werd genomen op grond van een bepaling van de wet van 15 december 1980 kan een bepaling uit deze wet niet dienen als machtiging om de bevoegdheid van de "minister" te delegeren. Er kan dan ook niet nuttig worden verwezen naar het ministerieel besluit van 18 maart 2009. Om deze reden wordt het betoog in de nota niet bijgetreden.

4.1.10. Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij nog dat, indien een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is gemachtigd om een recht op vestiging toe te kennen op grond van artikel 40 of artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, dezelfde ambtenaar tevens is gemachtigd om dit vestigingsrecht later weer in te trekken op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan een administratieve handeling die een recht doet ontstaan door het bestuur enkel worden ingetrokken indien zij onregelmatig is en dit slechts gedurende de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of, wanneer tegen die beslissing een annulatieberoep werd ingediend tot aan de sluiting der debatten, tenzij een uitdrukkelijke wetsbepaling die intrekking mogelijk maakt, het gaat om een rechtshandeling die door een zo voor de hand liggende onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden of nog wanneer die handeling tot stand is gebracht door bedrieglijke manoeuvres, uitgaande van diegene ten voordele van wie de beslissing werd genomen (RvS 17 april 2002, nr. 105.572; RvS 11 september 2001, nr. 98.800)

Het beginsel van het "parallelisme der vormen en procedures" houdt daarbij in dat de overheid die bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, ook die overheid is die bevoegd is om, naargelang het geval met of zonder terugwerkende kracht, een einde te maken aan de gevolgen van die beslissing en dat ze daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen (RvS 31 maart 2009, nr. 192.102 (algemene vergadering))

Evenwel blijkt uit de gegevens van de zaak, zoals ook vastgesteld door het cassatie-arrest van de Raad van State, dat de afgifte van identiteitskaart voor vreemdelingen op 16 oktober 2006 een declaratoir karakter heeft en er enkel toe strekte een constitutief recht vast te stellen dat reeds voortvloeit uit de familieband met de EU-burger zelf. Uit de duidelijke bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat niet deze louter declaratoire vaststelling, en dus de loutere afgifte van de verblijfskaart, wordt ingetrokken maar wel het aan deze kaart ten grondslag liggende recht op vestiging van verzoekster. De verwerende partij besluit immers duidelijk en uitdrukkelijk dat *"Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (...) haar recht op vestiging in het Rijk (wordt) ingetrokken"*. De bestreden beslissing strekt er aldus niet toe de afgifte van de identiteitskaart of de verblijfskaart in te trekken, maar behelst de intrekking van het materiële verblijfsrecht dat *ipso facto* reeds voortvloeide uit de familieband.

Hieruit volgt dat de intrekking waarvan sprake, niet de intrekking inhoudt van de identiteitskaart voor vreemdelingen afgegeven op 16 oktober 2006 waarbij het recht op vestiging werd vastgesteld, maar van een daaraan voorafgaand reeds bestaand materieel recht.

Deze beslissing houdt bijgevolg geen toepassing in van de hoger geschetste theorie van de intrekking van administratieve rechtshandelingen. Het hiermee verband houdend beginsel van het "parallelisme der vormen" is er bijgevolg ook niet op van toepassing. De beslissing waarbij een materieel verblijfsrecht met terugwerkende kracht wordt ingetrokken, dient te worden beschouwd als een beslissing *sui generis*.

4.1.11. De verwerende partij wijst ter terechtzitting verder op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een middel met betrekking tot de aangevoerde bevoegdheidsproblematiek reeds werd verworpen. Zij betoogt dat de Raad van State de zienswijze in dit arrest heeft bevestigd.

Uit de door de verwerende partij overgemaakte gegevens blijkt dat het gaat om het arrest van de Raad van State van 3 december 2015 met nr. 233.125 waarin het administratief cassatieberoep tegen 's Raads arrest 123 440 van 30 april 2014 werd verworpen. In deze zaak oordeelde de Raad van State het volgende (eigen onderlijning):

*"7. In het bestreden arrest wordt verzoekers middel betreffende de onbevoegdheid van de steller van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing verworpen om twee redenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt eerst dat, vermits niet wordt aangetoond dat de toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit* is voorbehouden voor de staatssecretaris, niet kan worden besloten dat een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om dit algemeen rechtsbeginsel toe te passen, louter omdat geen delegatie betreffende dat rechtsbeginsel is voorzien in het delegatiebesluit.*

Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing “een verdere motivering bevat”. Hij stelt dat “verweerder [...] niet louter [heeft] verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, doch tevens [heeft] toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn vader en een Belgische vrouw – vernietiging die geldt ex tunc -, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad”, dat “verweerder [...] duidelijk [heeft] gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, ‘de vernietiging van het huwelijk in ieder geval in[houdt] dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen’” en dat “hij [...] hierbij ook [heeft] aangegeven dat verzoeker nooit de stiefzoon van een Belgische vrouw was die op basis van het vroegere artikel 40 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kon laten gelden en verzoeker zich heden niet kan beroepen op ‘een uit fraude afgeleid recht’”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat dit motief volstaat om de eerste aanvankelijk bestreden beslissing te schragen en dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om te oordelen of een vreemdeling al dan niet, in functie van een familieband, een recht op verblijf kan laten gelden vermits artikel 6 van het delegatiebesluit een uitdrukkelijke delegatie voorziet aan attachés bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren of intrekken van een recht op verblijf.

8. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vormt het tweede motief, dit is de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat het verblijfsrecht “is komen te vervallen” door de vernietiging van het huwelijk, dus een determinerend motief in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de intrekking van het verblijfsrecht. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht overweegt, ligt de grondslag voor deze laatste beslissing in het verdwijnen van de rechtsbasis voor het verblijf, namelijk de vernietiging van het huwelijk van verzoekers vader met een Belgische onderdaan, waardoor dit huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan. De omstandigheid dat dit huwelijk is vernietigd omwille van fraude, betekent niet dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omwille van fraude. Verzoeker stelt derhalve ten onrechte dat zijn verblijfsrecht door de verwijzing naar het vernietigde huwelijk zou zijn ingetrokken op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet overwogen dat een attaché op basis van artikel 6 van het delegatiebesluit enige bevoegdheid zou hebben over het “vroegere” artikel 40 van de vreemdelingenwet. Wel wordt overwogen dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het delegatiebesluit waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren met de functie van attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren en intrekken van een recht op verblijf, bevoegd is om te oordelen of de vreemdeling in functie van een familieband al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden. Verzoeker toont wat dit motief betreft geen enkele onwettigheid aan. In die mate is het middel ongegrond wat de aangevoerde miskennis van de exceptie van onbevoegdheid betreft.

9. In het licht van het tweede motief heeft verzoekers kritiek op het eerste motief van het bestreden arrest, de vaststelling dat een attaché van de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om toepassing te maken van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, betrekking op een overtollig motief. Die kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, en derhalve evenmin tot de cassatie van het bestreden arrest.”

In dit arrest stelde de Raad van State aldus vast dat het aangevochten arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunde op een tweeledige motivering, enerzijds, dat niet werd aangetoond “dat een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om het beginsel *fraus omnia corrumpit* toe te passen, louter omdat geen delegatie betreffende dat rechtsbeginsel is voorzien in het delegatiebesluit” en, anderzijds, dat “het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het delegatiebesluit waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren met de functie van attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren en intrekken van een recht op verblijf, bevoegd is om te oordelen of de vreemdeling in functie van een familieband al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden”. De Raad van State oordeelt dat de verzoeker geen enkele onwettigheid aantoont van dit laatste motief.

De Raad van State merkt op dat de initieel bestreden beslissing op determinerende wijze steunt op “de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat het verblijfsrecht “is komen te vervallen” door de vernietiging van het huwelijk” en werpt de verzoeker tegen dat hij “ten onrechte (stelt) dat zijn verblijfsrecht door de verwijzing naar het vernietigde huwelijk zou zijn ingetrokken op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*”.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de Raad van State zich in het door verweerder bedoelde arrest niet heeft uitgesproken over de vraag of de desbetreffende ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd was om met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* een einde te stellen aan het recht op verblijf, doch dat hij zich heeft beperkt tot de vaststelling dat het aangevochten arrest op determinerende wijze steunde op het motief dat het recht op verblijf “*is komen te vervallen*” en dat er geen onwettigheid werd aangevoerd ten aanzien van de bevoegdheid van de ambtenaar die die vaststelling gemaakt heeft.

In tegenstelling tot de beslissing die aan 's Raads arrest 123 440 van 30 april 2014 ten grondslag lag en het daarna volgende arrest van de Raad van State, bevat de thans bestreden beslissing echter nergens een motief dat “*de vernietiging van het huwelijk in(houdt) dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen. Zo ook het recht van de betrokkene op gezinshereniging.*” Er wordt in tegendeel louter feitelijk verwezen naar de nietigverklaring van het huwelijk en de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit door de rechtbank van eerste aanleg. De thans bestreden intrekking-beslissing steunt echter in wezen op het oordeel dat de verzoekster, gelet op dit schijnhuwelijk, misbruik heeft gemaakt van de Belgische gezinsherenigingsprocedures en dat haar frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het vonnis waarbij haar huwelijk werd vernietigd, zodat “*als gevolg van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’*” haar recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken.

Bovendien, ook al zou een dergelijke beoordeling impliciet in de bestreden akte kunnen worden gelezen, *quod non*, dan blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de vaststelling dat een vreemdeling nooit een recht op vestiging of verblijf heeft gehad, vaststelling waarbij op geen enkele wijze toepassing wordt gemaakt van enige bepaling van de wet van 15 december 1980 of haar uitvoeringsbesluiten, bij gebrek aan enige wettelijke bepaling die de delegatie mogelijk maakt, enkel tot de bevoegdheid behoort van de staatssecretaris zelf.

Tot slot voorzien de bepalingen van het artikel 6 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 enkel in de delegatie met betrekking tot de toepassing van een aantal exhaustief opgesomde bepalingen van de wet van 15 december 1980, waaronder artikel 42septies. Vermits de thans bestreden beslissing haar juridische grondslag niet vindt in één van de in artikel 6 van het Delegatiebesluit genoemde bepalingen en nu de Raad van State heeft geoordeeld dat artikel 42septies van deze wet niet van toepassing is, kan dit artikel *in casu* niet dienstig worden aangevoerd. Zoals reeds gesteld, moet een delegatie ook nauwkeurig omschreven zijn en moet zij ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt.

Het door de verwerende partij aangehaalde arrest van de Raad van State doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen werd uiteengezet onder de punten 4.1.7. en 4.1.8.

4.1.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing is die werd genomen met toepassing van de wetten met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin, maar die tezelfdertijd niet wordt geregeld door de bepalingen van de wet van 15 december 1980. Het betreft evenmin een beslissing die steunt op de “leer van de intrekking” van de administratieve rechtshandeling zoals ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State.

De eerste bestreden beslissing is een beslissing *sui generis*, die behoort tot de residuaire bevoegdheid van de Minister die bevoegd is om de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen, *in casu* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing, waarbij op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wordt besloten tot de intrekking van het recht op vestiging van verzoekster, werd genomen door attaché S.R. en aldus werd genomen door een niet daartoe bevoegd orgaan.

4.1.13. Het derde onderdeel van het tweede middel is gegrond.

4.2. Gevolgen voor het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoeksters recht op vestiging c.q. duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht van onbeperkte duur wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten zijn noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt in casu met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen. Immers kan artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet langer worden toegepast zodat er evenmin sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 207 647 en 207 645 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing 5 maart 2015 waarbij verzoeksters recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. C. DE GROOTE,
dhr. C. VERHAERT,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA